

Šiesta veľkonočná nedeľa B

Jn 15, 9 – 17

5. mája 2024

Milé sestry a bratia v Kristovi

Veľkonočné obdobie, ktoré ešte stále slávime, je pre kresťanov obdobím radosti. Aj dnešné evanjelium hovorí o radosti. Mnohým ale spojenie kresťanstvo a radosť znie už trochu nezvyčajne. Kresťanstvo spájajú skôr s povinnosťami, s požiadavkami. Ba často radosť ani nebýva znakom nás kresťanov. Aj pre nás duchovná radosť z viery býva ťažko dosiahnuteľná. Okrem toho vplývajú na nás rôzne vonkajšie okolnosti. S obavami sa pozeráme na situáciu dnešného sveta, rôzne ohrozenia. Neradi počúvame, že mnohé z nich si často aj my nevedomky svojim správaním a životným štýlom pripravujeme. Okrem toho sú v živote rôzne trápenia a choroby. Aj keď si ich v mladšom veku nevšíname, spoliehame sa skôr na seba, na svoje schopnosti - predsa, skôr či neskôr sa aj ony prihlásia. To nehovorím preto, aby som niekomu pokazil posledné zvyšky radosti. Skôr je to otázka, čo s tým ja, vy môžeme urobiť.

V situáciách ohrozenia sa voľakedy ľudia vedeli spontánne obrátiť na Boha. Pre nás dnešných ľudí to už také prirodzené nie je. Modlitba predstavuje jeden z problematických bodov nášho kresťanstva. Na modlitbu sa už aj my pozeráme skôr s otázkou, či spôsobí to, čo si žiadame, podľa možnosti najlepšie hneď.

Aj keď boží palác v nebesiach, ktorý bol pre celé generácie prirodzený, sa nám už vytratil, dnešné evanjelium nás chce povzbudiť a posilniť, aby sme sa napriek tomu v situáciách ohrozenia nevzdávali, a zároveň sa celkom nespoliehali len na svoju ľudskú silu, pretože ani ona často nestačí. Ježiš chce aj pre nás dnešných ľudí nanovo otvoriť bránu neba, chce nám nanovo otvoriť zrak aj pre to neviditeľné, pre to čo sa v lesku dnešného sveta stráca. Chce, aby sme sa ani my dnes napriek tomu, čo nás ohrozuje nestrácali výhľad na novú budúcnosť. Chce aj nám dodať odvalu k tomu, aby sme s vierou kráčali po ceste za božou budúcnosťou ďalej. „Ostaňte v mojej láske, tak ako ja zostávam v Otcovej láske. Toto som vám povedal, aby vo vás bola moja radosť a aby vaša radosť bola úplná.“

Inak nám hrozí, že to, čo náš život ohrozuje, nás nakoniec uzamkne do nás samotných. Stratí sa nám optimistický pohľad do budúcnosti. (Alebo sa nám už stratil) Ježiš chce byť aj pre nás prameňom nového pohľadu na svet, posilou v zápase o lepší život. Aj pre nás sa modlitba môže stať miestom, kde sa učíme nepodľahnúť apatii, kde sa nenecháme len pasívne viesť tým, čo život prináša, ale sami tvorivo hľadáme nové nebesia a novú zem.

Ježiš Kristus je pre nás oporou. On za nás obetoval svoj život - on si nás vyvolil, nie my jeho. On berie na seba aj naše nedokonalosti, naše nedostatky a naše choroby. Neodťahuje sa od ničoho z toho, čo je na nás ľudské. Jeho otvorený bok symbolizuje srdce otvorené pre nás, dokonca aj pre naše ľudské chyby, zlyhania, pre všetko to, čo náš život ohrozuje.

Aj dnes, tak ako kedysi ohlasuje Božie kráľovstvo a zároveň berie na seba choroby a hriechy mnohých. Neodháňa od seba nikoho, tak ako neodháňal nikoho zo zástupcov, ktoré prichádzali za ním. Aj nás nazýva svojimi priateľmi. Aj my môžeme na neho preniesť časť svojich starostí. Len nedegradujeme jeho priateľstvo hneď na obchodný vzťah v zmysle niečo za niečo.

Nezabudnime ani my na túto ponuku, ktorá nám chce otvoriť nové nebesia a novú zem.

Neuzatvárajme sa do mylných predstáv vlastnej všemohúcnosti. Bremeno, ktoré Ježiš na nás kladie je príjemné a ľahké, aj keď ono nepredstavuje nejakú nízku latku. Ježiš nám ponúka cestu, ktorá je síce náročná, ale zároveň radostná. Ak na nej vytrváme, aj v našom prípade posledné slovo bude mať jeho radosť.

Viliam Arbet